

ingen Tvivl om, at en Minister ikke kunde paalægge en Dommer at anlægge Sag. Nu kom saa Tjenestemandsløven i 1919, der traadte i Kraft samme Dag som Retsplejeløven. Efter den kan der være Tvivl. Der er nemlig to Paragraffer, der siger, at Dommeren skal ikke rette sig efter Justitsministeren, men det siges ikke i den tredje Paragraf, og derfor kan der være Tvivl. Der er altsaa to Love. Efter den ene er der overhovedet ikke Tvivl om, at Dommeren ikke behøver at rette sig efter Justitsministerens Paabud, efter den anden kan der være Tvivl. Men Tjenestemandsløven kan med Retsplejeløven for Øje, naar vi tager den Fortolkning, jeg har gjort mig til Talsmand for, forstaas saaledes, at man ikke kan paalægge Dommeren det, medens Retsplejeløven absolut ikke kan forenes med den modsatte Anskuelse, at Ministeren kan paalægge det. Ellers skulde nemlig Tjenestemandsløven forandre Retsplejeløven, og saa maatte der dog staa noget om, at denne Lov, som kom to Aar efter Retsplejeløven og traadte i Kraft samme Dag, havde forandret Retsplejeløven. Men det siger den ikke et eneste Ord om. Som Følge deraf gaar jeg ud fra, at Ministeren ikke kan paalægge Dommeren det. Dertil kommer efter min Anskuelse, at Ministeren heller ikke kan gøre det, fordi vor Lovgivning giver Ministeren andre Veje at gaa. Ministeren kunde straks være gaaet frem paa den Maade, som han til sidst gik frem paa, nemlig selv at anlægge Sag, selv at tage Ansvaret for den Sag, han anlagde mod Schovelin. Altsaa, vor Lovgivning har ikke prisgivet Ministeren, som vilde have en saadan Sag frem; han kunde gaa andre Veje, det stod ham frit for. Foruden at Ministeren havde andre Udveje, vilde det ogsaa være en Krænkelse af Dommernes Uafhængighed at gøre det, for man kan nok saa meget sige, at det er ikke en Sag mod Dommer Thorup — en Sag mod Dommer Thorup anlægges nemlig Justitsministeriet ikke i saa Tilfælde —, men derimod en Sag, der er anlagt af Dommer Thorup, det praktiske Liv viser, at det er ikke rigtigt. Naar en Injuriesag af denne Beskaffenhed bliver anlagt, bliver det reelt en Sag mod Dommer Thorup, fordi hele Vidneførselen selvfølgelig vil komme til at gaa ud paa det ene at faa alt frem mod ham.

Dertil kommer, hvad der efter min Mening vejer meget tungt, at hvis man paalder Ministerens Fortolkning: at man kan paalægge en Dommer at anlægge Injuriesag, staaer det i Ministerens Magt at faa en hvilken som helst Sag, der har fundet sin

Afgørelse ved Landsret eller Højesteret, taget op igen. Ganske vist kan Ministeren ikke tage selve Sagen op, naar den har faaet sin endelige Paadømmelse ved Højesteret. Medmindre Højesteret selv siger: Vi finder Grund til, at denne Sag tages op igen, staaer Ministeren magtesløs. Men hvis denne Fortolkning er rigtig, kan man faa en hvilken som helst Sag op ved, at en Borger injurierer den Dommer, eventuelt den Underdommer, som har været med til at afsige den Dom, som senere er stadfæstet ved Højesteret; saa faar Dommeren Ordre til at anlægge Injuriesag, og saa har man Lov til at møde op med Vidner i den gamle Sag for at se, om den ikke er uretfærdigt paadømt. Paa den Maade vil der aldrig blive nogen Ende paa Tvistigheder, thi selv om en Sag er endeligt afgjort ved Højesteret, staaer det i vedkommende Ministers Magt, hvis der fremkommer saadanne Injurier overfor den paagældende Underdommer, at sige: Nu skal denne Dommer anlægge Sag. Det forekommer mig derfor, at vor Lovgivning er saaledes, at Ministeren kan ikke paalægge en Dommer at anlægge Sag, men ønsker Ministeren, at den Mand, der har krænket Dommeren, skal have afgjort, om han har talt rigtigt eller ikke rigtigt, kan Ministeren anlægge Sag mod vedkommende og derved faa afgjort, om Dommeren selv er ansvarlig eller ikke — han kan ikke paalægge Dommeren at anlægge Sag. Det vilde ogsaa forekomme mig haardt, thi det vilde jo sige, at den paagældende Dommer selv skulde bære Udgifterne; thi søge om fri Proces, naar man fik en saadan kategorisk Ordre, vilde jeg heller ikke gøre i hans Sted. Naar der er andre Udveje, hvorfor saa ikke benytte dem?

Dertil kommer den Betragtning, at hvis Sagen anlægges privat af en Dommer, har det offentlige ingen som helst Garanti med Hensyn til denne Sag. Thi hvis vedkommende Dommer og den Mand, han har anlagt Sag imod, blev enige om en forligsmæssig Ordning — ganske vist saadan lidt underhaanden —, vilde Sagen jo dø hen og ikke blive fuldt oplyst, men naar det offentlige tager Sagen i sin Haand, staaer det offentlige som Herre over Sagen og kan sige, hvilke Oplysninger det vil have frem i Sagen. Saaledes som denne Sag udviklede sig, viste det sig jo, at vedkommende beskyldte Dommeren for noget, som han ikke havde Argumenter til at bevise, men man mente eventuelt at kunne finde saadanne Argumenter i nogle Protokoller. Det er dog lidt haardt, at man siger: Ja, jeg har nok fremsat nogle Injurier, som jeg ikke kan bevise,